



**Анна Держитільська,**  
аспірантка кафедри теорії та філософії права  
Львівського національного університету  
імені Івана Франка  
**ORCID: 0000-0001-8596-3700**

<https://doi.org/10.37374/2020-37-19>

УДК 341.48/.49

## ***Запобігання злочинам проти людяності та покарання за їх вчинення: шлях до Конвенції***

Понад 70 років після того, як злочини проти людяності були визначені статтею 6 (с) Лондонської хартії Нюрнберзького трибуналу, назву яким визначив професор Кембриджського університету Герш Лаутерпахт [21], міжнародна спільнота розпочала глобальний рух щодо розроблення та прийняття Конвенції про запобігання та покарання злочинів проти людяності (далі – Конвенція). У розділі IV Звіту Комісії міжнародного права ООН (далі – Комісія) про роботу сімдесят першої сесії, оприлюдненому у серпні 2019 року, був представлений остаточний текст проєктів статей та коментар до цього важливого нового договору [11]. 5 серпня 2019 року Комісія відповідно до статті 23 свого Статуту постановила рекомендувати Генеральній Асамблеї проєкти статей про запобігання злочинам проти людяності та покарання за їх вчинення. Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН від 18 грудня 2019 року № A/RES/74/187 було прийняте рішення включити до попереднього порядку денного своєї сімдесят п'ятої сесії пункт під назвою «Злочини проти людяності» та продовжу-

вати вивчати рекомендації Комісії, що містяться у параграфі 42 її звіту, про роботу її сімдесят першої сесії [15]. Це результат глобальних зусиль, що сягає часів покарання нацистських злочинців за звинуваченням у злочинах проти людяності в Нюрнберзькому трибуналі.

Метою статті є детальний аналіз основних та найважливіших положень проєкту нового всесвітнього міжнародного договору, який розроблений Комісією міжнародного права ООН за тематикою «злочини проти людяності» і переданий до Генеральної Асамблеї. Здійснення детальної характеристики етапів створення та прийняття Конвенції, причин та передумов здійснення такої масштабної діяльності є важливими елементами цієї праці. Висвітлення ситуації наявної прогалини у міжнародному праві щодо кодифікації злочинів проти людяності є ще одним ключовим моментом, який потребує детального дослідження. Характеристика положень розробленого документу в частині основних ознак складів злочинів проти людяності, а також обов'язків держав щодо переслідування цієї

категорії злочинних діянь та міжнародної співпраці є одним із першочергових завдань автора.

**I. Обґрунтування необхідності розроблення Комісією міжнародного права ООН Конвенції про запобігання злочинам проти людяності та покарання за їх вчинення.**

Три категорії злочинів загально-визнано підпадають під юрисдикцію міжнародних кримінальних судів і трибуналів: геноцид, злочини проти людяності та військові злочини. Злочин геноциду та військові злочини є предметом глобальних конвенцій, які вимагають від держав-учасниць запобігати та карати за їх вчинення, а також співпрацювати між собою для досягнення цих цілей, однак не існує глобального світового договору щодо запобігання та покарання за вчинення злочинів проти людяності і сприяння міждержавної співпраці щодо розслідування та притягнення до відповідальності.

Однією із проблем, яка виникла у результаті такої прогалини є відсутність національних законів у більшості держав, які б криміналізували вчинення злочинів проти людяності. За результатами проведених досліджень клініки з прав людини Університету Джорджа Вашингтона за ініціативою професора Шона Мерфі щодо аналізу національного законодавства у частині криміналізації злочинів проти людяності (проаналізовано законодавство 83 держав, зосереджуючи увагу на нормах тих із них, які попередньо заявили про криміналізацію у національному законодавстві злочинів проти людяності) встановлено, що із 83 держав лише 34 фактично мали національний закон щодо злочинів проти людяності. Таке дослідження дозволило виявити, що велика частина держав, які заявляють про криміналізацію у національному законодавстві злочинів проти людяності, насправді не мають належного закону (норми часто стосуються військових злочинів, а не злочинів проти людяності).

Якщо обмежити коло дослідження аналізом законодавства держав-учасниць Римського статуту статуту Міжнародного кримінального суду (далі – Римський статут), а це 58 із наведених вище 83 держав, – лише у законодавстві 28 із цих 58 держав є національний закон щодо криміналізації злочинів проти людяності.[5] У свою чергу, норми законодавства лише 10 із 34 держав є співзвучними із статтею 7 Римського статуту. Іншими словами, більшість держав, встановлюючи відповідальність за вчинення злочинів проти людяності, розробляють норми, які суттєво відрізняються від визначення, закріпленого Римським статутом. Підсумовуючи, законодавство лише 10 із 83 досліджуваних держав приведене у відповідність із Римським статутом у частині криміналізації злочинів проти людяності.

Щодо питань юрисдикції, держави, як правило, здійснюють кримінальну юрисдикцію за територіальним принципом, деякі держави також здійснюють юрисдикцію за принципом громадянства. Щодо держав, які здійснюють юрисдикцію у випадках вчинення злочинів проти людяності за межами держави із подальшим переміщенням імовірного злочинця на територію країни – із 83 держав лише 21 у своєму законодавстві передбачають можливість проведення розслідування у такому випадку. Здебільшого, навіть держави-учасниці Римського статуту, як правило, зосереджені на злочинах, що відбуваються на їхній території або вчиняються їхніми громадянами, оскільки це відповідає вимогам Римського статуту, у зв'язку із чим держава ініціює потенційну юрисдикцію перед Міжнародним кримінальним судом (далі – МКС), приєднуючись до Римського статуту.[5]

У цьому контексті варто звернути увагу, що Кримінальним кодексом України також не передбачено відповідальності за вчинення злочинів проти людяності. Україна досі не ратифікувала Римський статут Між-

народного кримінального суду, до юрисдикції якого належить розслідування цієї категорії злочинних діянь. Тут доцільно зауважити, що в науковій та публіцистичній літературі висловлено чимало міркувань представників державного та громадського сектору щодо зазначеного питання, які, однак, не є предметом аналізу цієї статті.

Глобальна Конвенція про запобігання та покарання злочинів проти людяності може послужити важливою частиною сучасного міжнародного права, зокрема, міжнародного гуманітарного права та міжнародного кримінального права та міжнародного права прав людини. Така Конвенція могла б повернути подальшу увагу до необхідності запобігання та покарання, а також допомогти державам прийняти та гармонізувати національні закони, що стосуються вчинення злочинів проти людяності, тим самим відкривши можливість до більш ефективного міждержавного співробітництва щодо запобігання, розслідування та покарання таких злочинів.

## **II. Діяльність Комісії міжнародного права ООН по темі «злочини проти людяності»: підготовка проекту Конвенції**

За результатами вищеописаних досліджень, у 2010 році учасники ініціативи представили зразок тексту пропонуваної міжнародної Конвенції про запобігання та покарання злочинів проти людяності. Через три роки після доопрацювання, Комісія міжнародного права ООН включила тему злочинів проти людяності у свою довгострокову робочу програму та призначила професора Шона Мерфі спеціальним доповідачем.

На своїй шістдесят сьомій сесії у 2015 році Комісія розглянула перший звіт спеціального доповідача, який містив, серед іншого, два проекти статей, що стосуються, відповідно, запобігання та покарання злочинів проти людяності та визначення цієї категорії злочинних діянь. [12] На своїй шістдесят восьмій сесії у

2016 році Комісія заслухала другу доповідь спеціального доповідача за цією темою. Другий звіт стосувався, зокрема, криміналізації відповідно до національного законодавства, встановлення національної юрисдикції, розслідування та співробітництво з метою виявлення імовірного правопорушника, здійснення національної юрисдикції у разі присутності імовірного правопорушника, справедливого ставлення до імовірного правопорушника; звіт також містив запропоновані шість проектів статей відповідно до цієї проблематики (проекти статей від 5 до 10). Комісія, посилаючись на проекти статей 5-10 звернулася до редакційного комітету із проханням розглянути питання про кримінальну відповідальність юридичних осіб на підставі концептуального документа, підготовленого спеціальним доповідачем. [13] Після представлення та розгляду двох звітів редакційного комітету, Комісія прийняла проекти статей від 5 до 10, а також коментарі до них.

На своїй шістдесят дев'ятій сесії, у 2017 році, Комісія розглянула третій звіт спеціального доповідача. У доповіді було розглянуто, зокрема: екстрадицію, невидворення, взаємну правову допомогу, права потерпілих, свідків та інших осіб, співпраця із компетентними міжнародними кримінальними трибуналами, зобов'язання держав, механізми моніторингу та врегулювання суперечок, інші питання, а також преамбулу до проектів статей та заключні положення Конвенції. [9] Після представлення та розгляду двох звітів редакційного комітету, Комісія прийняла в першому читанні проект преамбули, набір із 15 проектів статей та проект додатку разом з коментарями і вирішила, відповідно до статей 16 - 21 свого Статуту, передати проект висновків через Генерального Секретаря урядам держав, міжнародним організаціям та іншим зацікавленим суб'єктам для отримання зауважень із проханням, щоб такі коментарі та

зауваження були представлені Генеральному Секретарю до 1 грудня 2018 року. [14]

Текст проектів статей Конвенції, прийнятий Комісією у першому читанні був представлений в Україні спеціальним доповідачем професором Шоном Мерфі у листопаді 2017 року на міжнародній конференції «Права, правосуддя та пам'яті міста» (м. Львів), присвяченій вшануванню пам'яті колишніх студентів юридичного факультету Львівського університету – видатних фундаторів міжнародного права прав людини – Герша Лаутерпахта та Рафала Лемкіна.

У 2017 році, коли прийняті у першому читанні проекти статей були представлені Шостому (юридичному) комітету Генеральної Асамблеї ООН, 55 держав надіслали свої коментарі; лише чотири держави - Китай, Індія, Іран та Судан - запропонували негативні погляди. Восени 2018 року Комісія отримала велику кількість зауважень до проекту статей: 39 держав, сім міжнародних організацій та приблизно 700 неурядових організацій і приватних осіб подали свої зауваження. Зауваження в цілому були позитивними, відзначаючи важливість запропонованого договору та задоволення тим, що він не буде суперечити Римському статуту Міжнародного кримінального суду.[10] Міжнародна правозахисна організація Amnesty International активно долучилася до аналізу проектів статей, оприлюднивши публікацію коментарів до доповідей спеціального доповідача та видання кількох рекомендацій. Серед застережень було висловлено, зокрема, стурбованість, пов'язану із відсутністю заборони амністії та заборони судових процесів військовими судами.[1]

Проекти статей були переглянуті влітку 2019 року після обговорення на основі поданих коментарів та четвертого звіту спеціального доповідача.[10] Розглянувши доповідь Редакційної комітету на засіданні, яке відбулося 22 травня 2019 року, Ко-

місія міжнародного права ООН прийняла у другому читанні весь звіт проектів статей про запобігання та покарання злочинів проти людяності. На засіданнях, що відбулися 31 липня - 5 серпня 2019 року, Комісія прийняла коментарі до вищезазначених проектів статей. Згідно із положенням про свою роботу Комісія представила проекти статей Генеральній Асамблеї з рекомендацією розробити Конвенцію Генеральною Асамблеєю або міжнародною конференцією повноважних представників на основі цих проектів статей.[11]

Доповідь Комісії була передана до Шостого комітету 74 сесії Генеральної Асамблеї та прийнята на 51 зустрічі 74 сесії Генеральної Асамблеї ООН серед інших 25 текстів без голосування, підтверджуючи роль міжнародного права у просуванні миру, безпеки, сталого розвитку. [6] 18 грудня 2019 року Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН, як вже було зазначено вище, прийняте рішення включити до порядку денного тему «Злочини проти людяності».

Обґрунтовуючи доцільність прийняття Конвенції, представники держави-міста Ватикан влучно наголосили, що цей документ повинен передбачати необхідність надання допомоги державам з неміцними або слабкими судовими системами та системами безпеки, зокрема щодо захисту расових, етнічних або релігійних меншин, які проживають на їх території. Без ефективних вітчизняних інституцій, як зазначив архієпископ Ауза, запобігання та швидке припинення злочинів проти людяності, у випадку їх вчинення, були б неможливими.[2]

### **III. Основні положення проекту Конвенції.**

Конвенція містить кілька основних елементів, які є спільними для всіх формулювань щодо злочинів проти людяності:

1. Злочини проти людяності є міжнародними злочинами; не важливо, чи національне законодавство

території, на якій було вчинено діяння, криміналізує таку поведінку.

2. Ці злочини спрямовані проти цивільного населення і, отже, мають певний масштаб або систематичний характер, що виходить за рамки окремих випадків насильства і, як правило, пов'язані з державною або організаційною політикою.

3. Ця категорія злочинів стосується найжорстокіших актів насильства і переслідування, відомих людству: вбивство, катування, сексуальне насильство і так далі.

4. Злочини проти людяності можуть бути вчинені на території однієї держави або можуть вчинятися транскордонно. Таким чином, ці злочини можуть виникнути в контексті міжнародних або неміжнародних збройних конфліктів.

5. Злочини можуть здійснюватися як державними суб'єктами, так і недержавними, принаймні тоді, коли останні діють як частина організаційної політики для вчинення нападу. [5]

Конвенція передбачає певні обов'язки для держав-учасниць:

- обов'язок держав запобігати злочинам проти людяності
- обов'язок держав криміналізувати злочини проти людяності у національному законодавстві
- обов'язок держав здійснювати юрисдикцію щодо дій, які становлять злочини проти людяності, коли вони відбуваються на їхній території або їх громадянами, або коли злочинець, який імовірно вчинив такі злочини, присутній на їхній території;
- зобов'язання держав пред'явити порушника кримінальному переслідуванню, або видати злочинця (aut dedere aut judicare);
- зобов'язання держав брати участь у взаємній правовій допомозі з іншими державами;
- обов'язок звернутися до процедури міжнародного вирішення спорів у випадку розбіжностей між державами щодо застосування чи тлумачення Конвенції.

Дефініція поняття «злочини проти людяності», за аналогією із статтею 7 Римського статуту, подається у формі переліку різновидів складів злочинів. Такий перелік є ідентичним наведеному у Римському статуті, відтворюючи такі ж самі склади і таку ж їх кількість.

Проект статті 6 стосується криміналізації злочинів проти людяності у національному законодавстві. Це положення має вирішальне значення для ефективності майбутньої Конвенції як з точки зору запобігання (однієї з найважливіших цілей проекту Конвенції), так і з точки зору покарання. Важливість у боротьбі із безкарністю держав, у яких відсутнє законодавство, що криміналізує злочини проти людяності та встановлює відповідні санкції, не може бути перевищеною. Покарання злочинів проти людяності – це, насамперед, відповідальність держав, а також основа принципу взаємодоповнюваності у діяльності МКС. Без відповідного законодавства неможливо доставити імовірного злочинця до національних судів і застосувати положення про взаємну правову допомогу та екстрадицію. Щодо останнього пункту важливо, щоб національне законодавство включало визначення «злочину проти людяності» у відповідності із проектом Конвенції. Розбіжності у визначенні, включеному у національне законодавство, можуть спричинити перешкоду міждержавному співробітництву та залишити правовий вакуум, відкривши шлях до безкарності. Криміналізація таких діянь, як катування та насильницькі зникнення, є недостатньою, оскільки вона не враховує тяжкості злочинів проти людяності. [3]

Особливо цікавим аспектом проекту Конвенції є відповідальність юридичних осіб. Пункт 8 проекту статті 6 не містить зобов'язання держав встановлювати таку відповідальність, але у тексті є посилення на національне законодавство держави та на його оцінку: «З урахуванням положень її національного

законодавства, будь-яка держава вживає необхідних заходів для встановлення відповідальності юридичних осіб за злочини проти людяності». Ця відповідальність може бути кримінальною, цивільною чи адміністративною, відповідно до «правових принципів» держави. Це широке формулювання залишає значною мірою простір для розсуду держави і посилається на національне законодавство стосовно визначення поняття «юридична особа».

Статути міжнародних кримінальних юрисдикцій, включаючи Римський статут Міжнародного кримінального суду, не містять жодної згадки щодо цього питання. Однак кримінальна відповідальність юридичних осіб загалом не є поширеним поняттям у міжнародному праві. Така відповідальність встановлена лише у деяких міжнародних договорах, таких як Конвенція про припинення злочину апартеїду та покарання за нього і Факультативний протокол до Конвенції про права дитини щодо торгівлі дітьми, дитячої проституції і дитячої порнографії. Також не є відомою концепція корпоративної відповідальності в договорах, що стосуються криміналізації злочинів, таких як Конвенція ООН проти корупції.

Як і більшість сучасних конвенцій, проєкт визнає право жертв на захист від жорстокого поводження чи залякування, а також право на відшкодування шкоди.

У проєкті Конвенції детально регламентуються питання екстрадиції, невидворення та взаємної правової допомоги.

Міжнародно-правова відповідальність за вчинення злочинів проти людяності, сягає часів Нюрнберзького процесу. Поряд із злочинами проти миру та воєнними злочинами, цей різновид діянь віднесений до найтяжчих, - таких, які порушують основи світового співжиття. Однак цей різновид злочинних діянь не є предметом глобального договору, на відміну від інших, зачасти не такого всеохопного характеру та ступеня тяжкості. Ця ситуація спричинила прогалину щодо криміналізації на національному рівні злочинів проти людяності та відсутність належного міждержавного співробітництва у цьому питанні. З метою заповнення прогалини Комісією було розроблено та передано до Генеральної Асамблеї проєкт *всесвітньої Конвенції про запобігання та покарання злочинів проти людяності*. Конвенція у найближчому майбутньому стане важливою частиною сучасного міжнародного права, зокрема, міжнародного гуманітарного права, міжнародного кримінального права та міжнародного права прав людини. Майбутня Конвенція однозначно повинна привернути подальшу увагу до необхідності запобігання та покарання, а також допомогти державам прийняти та гармонізувати національні закони, що стосуються вчинення злочинів проти людяності, тим самим відкривши можливості до більш ефективного міждержавного співробітництва щодо запобігання, розслідування та покарання згаданих злочинів.

### Список використаних джерел

1. *17-Point* program for a Convention on crimes against humanity. Amnesty International. URL <https://www.amnesty.org/download/Documents/IOR5179142018ENGLISH.pdf>
2. *Holy See* backs future global convention on crimes against humanity. Vatican news. URL <https://www.vaticannews.va/en/vatican-city/news/2019-11/holy-see-united-nations-auza-crimes-humanity-convention.html>
3. *Levasseur*, Johanne. Pourquoi une convention sur les crimes contre l'humanité? Global Justice Journal. URL <https://globaljustice.queenslaw.ca/>

news/analyse-enfin-une-convention-pour-la-prevention-et-la-repression-des-crimes-contre-lhumanite

4. *Murphy*, Sean. Proposal for New Topic: Crimes Against Humanity, Working Group on the Long-Term Program of Work. International Law Commission, Sixty-fifth session. p. 2. 2013

5. *Murphy*, Sean. Toward a Convention on Crimes against Humanity. La Revue des droits de l'homme [En ligne], 7. 2015, mis en ligne le 27 mai 2015, consulté le 02 avril 2020. URL : <https://journals.openedition.org/revdh/1185>

6. *Report of the Sixth Committee A/74/425.*

7. *Report I of the Special Rapporteur, Mr. Sean D. Murphy (67th session of the ILC (2015)) A/CN.4/680 + Corr.1 ILC Report, A/70/10, 2015, chap. VII, paras. 108–117*

8. *Report II of the Special Rapporteur, Mr. Sean D. Murphy (68th session of the ILC (2016)) A/CN.4/690 ILC Report, A/71/10, 2016, chap. VII, paras. 77–85*

9. *Report III of the Special Rapporteur, Mr. Sean D. Murphy (69th session of the ILC (2017)) A/CN.4/704 ILC Report, A/72/10, 2017, chap. IV, paras. 35–46*

10. *Report IV of the Special Rapporteur, Mr. Sean D. Murphy (71st session of the ILC (2019)) A/CN.4/725 + Add.1*

11. *Report of the International Law Commission on the work of its seventy-first session, 29 April–7 June and 8 July–9 August 2019. ILC Report, A/74/10, 2019, chap. IV, paras. 34–45*

12. *Report of the International Law Commission on the work of its sixty-seventh session, 4 May–5 June and 7 July–7 August 2015. ILC Report, A/70/10, 2015, chap. VII, paras. 108–117*

13. *Report of the International Law Commission on the work of its sixty-eighth session, 2 May–10 June and 4 July–12 August 2016. ILC Report, A/71/10, 2016, chap. VII, paras. 77–85*

14. *Report of the International Law Commission on the work of its sixty-ninth session, 1 May–2 June and 3 July–4 August 2017. ILC Report, A/72/10, 2017, chap. IV, paras. 35–46*

15. *Resolution A/RES/74/187 adopted by the General Assembly on 18 December 2019 [on the report of the Sixth Committee (A/74/425)]. Seventy-fourth session. General Assembly action.*

16. *Resolution 69/118 of 10 December 2014. General Assembly Action. A/CN.4/678*

17. *Resolution 72/116 of 7 December 2017. General Assembly Action. A/CN.4/713*

18. *Sadat, L, Forging a Convention for Crimes against Humanity: Cambridge University Press, 2d ed. 2013.*

19. *Servin Rodriguez, Christopher. La evolucion del crimen de lesa humanidad en el derecho penal internacional. Boletín Mexicano de Derecho Comparado. Volume 47, Issue 139. 2014. P. 209-249 URL <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0041863314705058#!>*

20. *Римський статут Міжнародного кримінального суду Court] від 17 липня 1998 р. URL: [http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995\\_588](http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_588)*

21. *Сендс Ф. Східно-Західна вулиця. Повернення до Львова. Львів: Видавництво Старого Лева, 2017. 652 с.*

#### **Держипільська А. М. Запобігання злочинам проти людяності та покарання за їх вчинення: шлях до Конвенції**

У статті проаналізовано основні та найважливіші положення проекту нового глобального міжнародного договору, який розроблений Комісією міжнародного

права ООН за тематикою «злочини проти людяності» і переданий до Генеральної Асамблеї. Зроблено висновок щодо важливості та необхідності прийняття такого міжнародного договору, що має завданням допомогти заповнити прогалину в існуючих договірних режимах і при цьому одночасно підсилити ці режими.

**Ключові слова:** злочини проти людяності, Конвенція про запобігання та покарання злочинів проти людяності, Комісія міжнародного права ООН, проект статей.

#### **Держипильская А. М. Предотвращение преступлений против человечности и наказание за их совершение: путь к Конвенции**

В статье проанализированы основные и важнейшие положения проекта нового глобального международного договора, который разработан Комиссией международного права ООН по тематике «преступления против человечности» и передан Генеральной Ассамблее. Сделан вывод о важности и необходимости принятия такого международного договора, имеет задачей помочь восполнить пробел в существующих договорных режимах и при этом одновременно усилить эти режимы.

**Ключевые слова:** преступления против человечности, Конвенция о предотвращении и наказании преступлений против человечности, Комиссия международного права ООН, проект статей.

#### **Derzhypilska A. Preventing and punishing crimes against humanity: the path to the Convention**

In this article is provided analysis of main and most important provisions of the new global international treaty, drafted by the International Law Commission (hereinafter – ILC) on "crimes against humanity" topic – Convention of Prevention and Punishment of Crimes Against Humanity. Draft articles of the Convention were adopted in the second reading by the ILC and were represented before the General Assembly in 2019. Stages of the drafting process, reasons and prerequisites of this activity are described. The situation of the existing gap in international law regarding to the codification of crimes against humanity is highlighted. This type of crimes, since the time of the Nuremberg trial, along with crimes against peace and war crimes, are recognized as the most serious action that violate the foundations of the world coexistence.

However, so far, crimes against humanity are not the subject of a global convention, unlike other criminal acts, often not such dangerous. The lack of a relevant document of international level has become a reason for a gap in criminalization at the national level of crimes against humanity. It also caused a lack of proper inter-state cooperation in this matter. The necessity of drafting Convention of Prevention and Punishment of Crimes Against Humanity is argued in the article, taking into account reports and opinion of the special rapporteur Sean Murphy. Outcomes of the research activity handled by the George Washington University's Human Rights Clinic on the topic of criminalization in national law of crimes against humanity under the supervision of Prof. S. Murphy are outlined in brief.

The Global Convention on Prevention and Punishment of Crimes Against Humanity is, without any doubts, an important part of the modern International Law. Convention is aimed to draw attention to the necessity of prevent and punish crimes against humanity on the national level, to assist States to adopt legal provisions in this issue and to harmonize national laws in accordance with international legal norms. It is also an important step for the further improving of inter-state cooperation on the prevention, investigation and punishment of such crimes. The main provisions of the



draft articles of Convention - the definition of crimes against humanity, States' obligations, international cooperation - are characterized.

Particular attention is paid to the criminalization of crimes against humanity on national level. This point can be recognized as a crucial for the effectiveness of the future Convention, both in terms of prevention (one of the most important objective of the Convention) and punishment. The definition of crimes against humanity is drafted in an identical way with Article 7 of the Rome Statute, by listing illegal acts. The conclusion is made about the importance and necessity of adopting of this international global treaty.

**Key words:** crimes against humanity, Convention on Prevention and Punishment of Crimes Against Humanity, International Law Commission, draft articles.